

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Murenulæ Sacræ Vestis Sponsæ Regis Æterni
Vermiculatæ Opus, De Privilegiis Ordinum Regularium**

Alviset, Virginus

Campidonaë, 1673

Caput 2. De privilegiis status Religiosi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62361](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62361)

Stat. or. C. ad l. Falcid. Ubi notabiliter dicit quod legatum factum filio, non quia filius, sed quia Monachus, dicitur ad causam piam.

- 17 Quæ verò sint privilegia causæ piæ, hæc videri possunt apud Tiraq. in tract. proprio quem de illis edidit, & Socin. in tract. fallent. reg. 310 ubi enumerat ad 61. Præcipua autem, & magis notabilia sunt quod primò dispositio generalis nunquam comprehendit causam piam. *Gravet. conf. 3. & Calcant. conf. 13. secundò.* Quod potest quisque agere pro causa pia etiam sine mandato Felin. *cap. fin. de accus. & Roman. auth. similiter C. ad l. Falcid. tertio.* Quod femina fidejubens non juvatur velleiano. *Socin. jun. supra citat. quarto.* Quod legatum ad piam causam, non patitur detractionem Falcidiæ vel Trebell. *Oldrad. conf. 111. Barth. lib. 1. conf. 6. Et Abbas lib. 2. conf. 5. quinto.* Quod licet legatum non cõtingat ad intentionem testatoris, nunquam tamen sit caducum, sed debet converti in aliam causam similiter piam. *Lapus alleg. 88. Et Sebast. Medic. in opus. de caus. pia. sexto.* Quod debentur legata pia etiam si non sit adita hæreditas. *Abb. lib. 2. conf. 32. septimò.* Etiam non lecta nec publicata *Joan. de Anan. conf. 57. octavo.* Quod inter diversas opiniones illa tanquam prævalens est amplectenda quæ invenitur magis favere causæ piæ. *Alinius l. sunt personæ ff. de rel. & sumpt. fin. Roman. auth. similiter C. ad l. Falcid. Alexand. & alii. Nonò.* Quod in his quæ spectant ad causam piam nulla solemnitas juris positivi attenditur, sed tantum servantur illa, quæ sunt juris naturæ, in quacunque materia. *Bald. conf. 118. Et sic v. g. si agitur de receptione testium, sufficit qualiscunque. Idem ibid. Si de illorum qualitate, sufficiunt mulieres. Lud. Molin. tomo 1. de just. tract. 2. d. 134.* Si de numero, sufficiunt duo *cap. relatum de*

testa. & l. si Pater ff. de fidei com. lib. Si agitur de testamento, vel aliqua simili dispositione, sustinetur, etiam si testator decesset partim testatus, & partim intestatus. *Abb. lib. 2. conf. 32.* Et quando verisimiliter creditur quod disposuisset, censetur disposuisse per *l. iunus ff. de lib. & posth. ubi Barth.* Et sic de cæteris de quibus Socin. citatus, & quæ Regularibus servire possunt in occasione.

CAPUT II.

De Privilegiis status Religiosi.

SUMMARIUM.

- 1 In ingressu Religionis (hoc est professione)
lenitur omnia peccata.
- 2 Recuperatur innocentia baptismalis.
- 3 Professio Religiosa, novus baptismus, & 7.
- 5 Exhibet plenam satisfactionem peccatorum
per eam remittuntur peccata non per
indulgentia, sed vera satisfactionis, 5.
- 6 Hæc remissio certior indulgentiis.
- 7 Probabile, non redditurum rationem Religio-
sum de peccatis commissis ante profes-
sionem, & quod irret ad celum sine purga-
rio, si ea facta statim moreretur, 8.
- 9 Probabile, maiorem gratiam dari in profes-
sione Religiosa, quam in baptismo, simul in-
spiritum Ordinis, & dona supernaturalia.
- 11 Quando renovatur professio, an eadem gra-
tiam conferatur, sicut cum primò fuit facta.
- 12 Omnia vota præcedentia absorbentur in pro-
fessione, & quo sensu ibid. Sententia S. Congreg.
super hoc.
- 14 Professio abstergit omnem maculam etiam
gratitudinis, & quo sensu 15.
- 16 Professio non tollit ullam irregularitatem, nisi eman-
oritur ex defectu natalium, & per ordinem
solùm ad simplicia officia 17.
- 18 Professio solvit à patria potestate.

Pontificias indulgentias consequimur, quia ad illas oportet concurrere diversas circumstantias, de quibus raro certi sumus, an adsint omnes, in professione vero solus consensus voluntatis sufficit. Licet Summi Pontifices de thesauro Ecclesie omnibus profitentibus, imò & ad Novitiatum intrantibus, indulgentiam plenariam in augmentum, & ad consolationem uberiolem concesserint.

7 *Infero tertio*, valde probabiliter docere Afor. lo. o *supra cit.* quod de peccatis commissis ante professionem, non erit Religiosus rationem redditurus, nam ibi refert ex vita sancti Antonii, Angelos ita revelasse quibusdam Monachis, & ita inferendum videtur ex eo quod Professio comparatur baptismi, quod satis clare insinuat Bernard. in cap. 40. cit. de præcep. & disput. dum ait, quod Religio divinam reformatur in homine imaginem, configurans nos Christo ad instar baptismi. Et S. Antonin. in hist. p. 3. tit. 23. cap. 6. ubi dicit, quod tanquam per baptismum, habetur in ea remissio peccatorum. Atqui nemo redditurus est rationem de peccatis admissis ante baptismum. Ergo neque de admissis ante professionem. Et facit ratio, si non omnino eadem, at certe suo modo similis, nam ratio quare non sit petenda ratio in die iudicii de peccatis admissis ante baptismum, est quia in baptismo conspelimur Christo in mortem, ita quod merito mortis Christi, quod nobis applicatur in baptismo, extinguitur omne debitum cujuscunque peccati, atqui per Professionem extinguitur similiter omne debitum peccatorum, ergo & similiter de his non erit exigenda ratio.

8 *Infero quarto*. Quod si facta professione aliquis statim moreretur, recta via iret ad cælum sine purgatorio, quantiscunque peccatis foret antea inquinatus, ita Afor. & DD. citati, & pater ex dictis,

nam purgatorium non est destinatum, nisi pro his, qui non plenè satisfecerunt pro suis peccatis, Professio autem continet plenam satisfactionem. Deinde ita contingit in baptismo, & Martyrio, utriusque autem æquiparatur professio.

Infero quinto, quod licet gratia, que confertur puero in baptismo, sit certior, quia ex opere operato, ea tamen quæ in professione accipitur, satis probabiliter est major, fortè enim in baptismo pueri non datur gratia nisi in primo gradu, quantum sufficit ad tollendum peccatum originale, in Professione autem ob favorem, amorem, abnegationem sui, & alias circumstantias intervenientes, valde probabile est plus gratiæ promereri, quam unius gradus, ex opere operantis.

Infero demum sexto, quod sicut in baptismo simul cum gratia sanctificante infunduntur habitus virtutum supernaturalium, & dona Spiritus sancti, ita admodum probabile, & pium creditum videtur, infundi in Professione unicuique gratia, & bonis supernaturalibus eam concomitantibus, habitus earum virtutum, quæ faciunt ad Spiritum Ordinis, quod Rodriq. 3. par. exercit. perfect. cap. 7. & Layman. in Theolog. moral. lib. 4. tit. 1. cap. 3. vocat gratiam Religionis. Ita quod sicut videmus nonnullos sollicitè conservare gratiam, & innocentiam acceptam in baptismo, ac in illo crescere per bona opera, alios verò suis peccatis illam extinguere. Ita inter Religiosos acceptum Spiritum in Professione aliqui conservant, & in illo crescunt, sanctique illustres fiunt, alii suâ negligentia perdunt, & nebulones evadunt quod facile potest notari ex studiis singulorum, etiam intra idem Monasterium, & hæc est defectio, quam notat S. Benedict. in sua Reg. cap. 1. de gener. mon. in sarabaitis dum

domat, eos non sicut aurum fornacis esse probatos, sed in plumbi naturam remollitos, adhuc operibus servare fidem seculo.

An verò ea gratia, indulgentia, & peccatorum remissio, quæ in Professione obtineatur etiam quoties Professio renovatur? Affirmat S. Bernard. Senen. in Quadrag. 10. 2. ser. 24. a. 1. his aureis verbis, & consolatione plenis: *Hæc liberras* (inquit) *nō solum datur in illa hora, quā ipsum votum emittitur, sed etiam in omni tempore, quo sibi voluisse placet, & in quo cum hac complacentia voluisse placet, & in quo cum hac complacentia votum implet.* Ita etiam tenet Carthuf. in opusc. de profess. mon. Hyacin. Casal. in cens. Christ. in monit. ad relig. nu. 4. & Fum. in armill. v. nov. tuis in fine.

A quibus non dissentit Eman. Sà v. Religio. num. 17. Nec improbabile putat Laym. loco supra citato. Ex quibus intelligere licet, quam sit utilis frequens Professionis renovatio, & præcipuè in articulo mortis.

Alterum privilegium Status religiosi est, quod omnia alia vota, quæ præcesserunt Professionem, absorbentur in illa, adeo ut cessent deinceps obligare, quin potius reputentur per emissionem Professionis impleta, ita Sylvest. v. votum. 4. n. 7. & quos ibi citat S. Antonin. & Petr. de Palud. Quod communiter adstruitur a Doctoribus, per cap. scriptura de vot. & cap. qui post votum de regul. in 6. Et Ratio est, quia cum Religiosus se totum, omniāq; sua Deo donet in Professione censetur per tam absolutum munus, simul & semel dedisse, & fecisse omnia, quæ successerunt daturus, aut facturus, pro votorum suorum adimpletione.

Quod si dicas, non liberari, qui solvit rem etiam meliorem, nisi solvat hoc quod debet, l. 2. ff. si cert. pet. & s. i. inst. quib. mod. solv. oblig. Respond. Angel. v. vo-

rum. 4. num. 4. hac instantia motum, dixisse esse necessarium, ut qui profiteretur, intendat vota sua in Professionem commutare, ad hoc ut in illa censeantur absorpta, verum ego arbitror, nihil opus esse tali intentione, quia Professio non extinguit vota præcedentia per modum commutationis, sed exhibitionis, & satisfactionis, cum enim se totum Deo donet homo, per illam ideo censetur (ut jam dixi) simul & semel fecisse, quidquid successivè fuisset facturus, pro votorum suorum impletione, quia nihil habet amplius, quod possit Deo offerre in hunc finem; propter quod etiam non dicitur commutasse vota præcedentia, sed implevisse, & satisfecisse omni eorum obligationi. Et pro uberiori elucidatione hujus puncti placet hic subtexere fragmenta duarum epistolarum S. Anselmi de hac materia, ex quibus intelligemus, non solum illius, sed etiam antiquorum Patrum, & præcipuè nostri Ordinis S. Benedicti opinionem.

Prima habetur lib. 3. epist. 33. ad Ricard. 13 mon. in qua sic loquitur: *Aud vi, frater mi, quod antequam sereres monachus, in aegritudine vocasti te utrum ad S. Egidium de qua re non debes tantum credere tibi, quantum Abbatibus, cuius consilio, & ordinationi animam tuam commisisti, & aliis qui melius te sciunt, quid magis placeat Deo, vel prosit anime tue. Quapropter consulo tibi, & precipio, ut omnino dimittens intentionem præfati itineris, & sollicitudinem illius voti, in proposito, quod assumpsisti, quietus, & immobilis permanens, & quiete, ad hoc quod proposuisti, id est, ad obedientiam, & penitentiam, pro peccatis tuis, & ad alios bonos mores proficere studeas, certus enim esse debes, quia cum te totum Deo devovisti, & reddidisti per Professionem monachicam, solvisti omnia vota minorā, quarumlibet actio-*

L gatio-

gatione promissisti. Esto ergo quietus & securus. Et ego ea auctoritate, quam per gratiam Dei habeo supra te, ab illo voto te absolvo. Vale.

Altera verò habetur in eod. lib. epist. 154. ad Vilelm. Abb. Becens. in qua sic idem Sanctus loquitur: De voto Monachi, de quo nostrum vultis audire consilium, qui antequam ad nostrum Ordinem veniret, vovit se nunquam amplius vinum bibiturum, hoc videtur mihi faciendum, quod sit à maioribus nostri Ordinis, & precipue apud Cluniacum. Ut videlicet eiusmodi vota, que sunt sine promissione fidei & Sacramento, in voto Monachici Ordinis, in quo homo, quidquid ad se perinet, & se totum Deo offert, iudicentur esse completa. Et sit in dispositione Prælati, vel ea servare rationabiliter, vel mutare. Vos autem huic Monacho, de quo loquimur, potestis si placet, ad tempus concedere ut quod incepit faciat, quòd si aliquando intellexeritis, non expedire, præcipite illi ut faciat fidenter, quod faciunt fratres communiter. Hactenus Anselmus.

14. Tertium Privilegium Status religiosi est, quòd Professio purgat omnem humanam maculam. *auth. de mon. coll. 1. & Gloss. ca. 2. de Apostat.* Disputant tamen Doctores, an hoc sit intelligendum de quacunque macula, & per ordinem ad quoscunque actus, seu temporales, seu spirituales. Et quidem de maculis legalibus, & actibus civilibus, mihi videtur indubitatum, quia cum illa authentica loquatur generaliter, etiam generaliter venit intelligenda, & omnibus ad quæ se extendit potestas Imperatoris, qui est illius Auctor, nec apparet, cur ad aliquam speciem maculæ legalis, illius dispositionem coarctemus. Et sic v. g. damnatus crimine furti, perjurii, aut alio simili, potest, si Monasterium ingressus fuerit, recipi in testem & ad alios actus legales similes, non obstante, quòd aliàs non posset, si non esset ingressus Monasterium.

De macula tamen ingratitude & exheredatione, occasione ipsius, magis controversatur inter DD. an per Professionem extinguatur, negant enim Gloss. in *auth. cit.* Aretin. *cap. in presentia de probat. & Corset. cap. cum tu de usur.* Quia ex quo filius deliquit, jus fuit acquisitum patri ad illum exheredandum, quod non tollitur per poenitentiam subsequendam. Affirmat tamen alia Gloss. 1. *fin. C. de q. & cler.* Hipolit. in *rubr. ff. de fide iuss.* Felin. *cap. Rodolphus de refer.* Niger. *extra. vag. unic. de vita & honest. clericor.* Roman. *singul. 37.* Angel. *v. relig. osu. num. 6.* Et communiter alii Canonistæ in *c. quantilibet d. 46. cap. non liceat 19. quest. ult. cap. 2. de apostat. & cap. fin. de eo qui iur. ord. susc.* Et hæc opinio mihi tenenda videtur propter rationem, in initio allatam, nempe quia authentica loquitur generaliter. Et maxime si exhereditatio non est adhuc facta, secus si est.

At verò quoad maculas & actus spirituales, seu irregularitates. Gloss. in *cap. cum deputari. de iudic.* putat similiter eas omnes tolli per Professionem. Itaque etiam tenet Sot. in *4. d. 25. quest. 1. art. 3.* exceptâ illâ, quæ provenit ex bigamia, vel homicidio. Verùm, quia authentica supra memorata nusquam invenitur canonizata. Et aliàs non potest de se extendi ad res Ecclesiasticas, vel actus spirituales, cum sit emanata à potestate laica: ideo nulla illius ratio habenda est, quando de talibus tractatur, sed tantum Juris Canonici. Unde sicut non inducuntur irregularitates, nisi quatenus invenitur in Jure Canonico expressum, sic neque eas tollere debemus, nisi similiter quatenus invenitur in illo expressum. In Sacris autem Canonibus non legimus aliam irregularitatem tolli per Professionem, nisi eam quæ oritur ex defectu natalium.

milium, & per respectum ad solos Ordines recipiendos. *cap. 1. d. 56. & cap. 1. de presb.* Ergo hæc solum tollitur, & per hæc solum respectum. ita Gloss. Host. & Abb. in *cap. ex litterarum. de apost.* Ex quo bene inferit Asor. *1. p. inst. lib. 12. cap. 1. quest. 12. Graph. lib. 3. decis. cap. 5. num. 23. Layman. & alii.* Quod quoad beneficia curata, administrationes & dignitates, etiam in proprio Ordine, non deletur irregularitas per Professionem, quod probatur ex privilegiis ad hoc concessis variis Ordinibus, de quibus suo loco.

Quartum Privilegium Status religiosi est, quod absolvit à patria potestate. *auth. ingressi. & auth. si qua mulier. C. de Sacros. Eccl. Gloss. & Barth. l. si ex causa ff. de minor.* Quæ sint autem jura patriæ potestatis, à quibus Religio liberat. Hæc notantur à Gloss. & DD. in *§. ius autem. inst. de patr. pot.*

Quintum. Quod dissolvit matrimoniū ratum, modo non sit consummatum. *cap. 1. de convers. coniug. & seq. ibi.* Et Trident. *sess. 24. can. 6.* Quod quidem fit non ex natura Professionis, seu jure naturali, ut putarunt Covarr. *2. p. decret. c. 7. §. 4. Durand. in 4. d. 27. quest. 2. & Palud. eod. qu. 3. art. 4.* Neque jure Divino, ut volunt Sot. *eod. d. 27. qu. 1. art. 4. Basil. lib. 9. de matr. cap. 5. Sanch. lib. 7. d. 26. nu. 4.* Sed solo Ecclesiastico, ut docent Lessius *lib. 2. de inst. cap. 4. d. 8. Coninch. de matr. d. 26. dub. 3. Casp. Hurt. d. 8. dis. 4. & Mich. de Medin. lib. 5. de sacr. hom. cont. 21. cap. 16.* Et hoc solo favore Religionis.

Unde si conjugatus ante consummationem vellet sacros Ordines suscipere, vel vovere castitatem servandam in sæculo renitente conjuge, non permitteretur, quia Sacri Canones de sola Religione mentionem faciunt, quando id licitum dicunt.

Sextum. Quod nulli non Religioso licet assumere, seu uti habitu alicujus Religionis. Imò nec uni Religioso, portare habitum alterius Ordinis à suo: vel ipsi ita consimilem, ut possit putari esse illius. Quod favore Celestorum, sancivit eorum fundator Celestin. V. Pro Minoribus Innocentius & Sixt. IV. Pro Dominicanis idem Sixt. & pro singulis aliis Ordinibus, diversi alii Pontifices, quorum constitutiones, & decreta videri possunt apud Roder. *to. 2. qq. reg. 77. art. 4. Portel. v. habitus. & Casar. eod. v.* Quod si aliquis laicus convincatur, usus fuisse habitu alicujus Religionis, in scenis, ludis, lasciviis, seu ludicris actionibus, judicandus est peccasse mortaliter, secundum Gloss. *cap. cum decoranda. de vit. & hon. cler. Roder. quest. 77. cit. art. 7. Sylv. v. habitus & Nald. eod. v.* Et secundum leges debet exilio mulctari, & aliis poenis, de quibus in *auth. de sanctis. ep. coll. 9. cap. fin.* Cum è contra venerantibus Regularium habitum, & illum osculantibus, vel cum illo sepeliri eligentibus, plures sint gratiæ & indulgentiæ concessæ, de quibus suo loco in sequentibus.

L 2 SE-

REGIA
GLORIA
ET
MENTARIUM
N REGVLAS
NCELLARUM
OSTIOLUM